

dig kender alle dens Enkeltheder. Jeg kan ikke tænke mig, og det vil Hr. Larsen-Badse formentlig heller ikke insinuere, at de ikke nøjagtigt skulde vide, hvad det er, de har været med til at indstille til det høje Ministerium. Jeg maa altsaa sige til det ærede Medlem, at hvad der er sagt denne Sag vedrørende, er rigtigt; det lader sig ikke bortforklare. Dermed skal ikke være sagt, hvad Hr. Larsen-Badse vilde lægge ind i Ordene, at det var Blodsugeri. Man kan jo have sin Mening om Betimeligheden og Rigtigheden af at stille sig paa det Standpunkt, at man overhovedet kunde tænke sig at skulle have en saadan Indtægt af sine Roearaler, men jeg har ikke ved denne Lejlighed givet mig af med at karakterisere Kravene. Jeg mener for øvrigt, at Tallene taler for sig selv; der behøver slet ikke at sættes Trumf paa, og det har jeg heller ikke gjort. Der er under Krigen fra mange forskellige Sider stillet højest besynderlige Krav, og mange har undertiden anset det for fuldt ud tilladeligt at benytte sig af Situationen i videst mulig Udstrækning. Det kan nu en Gang ikke nytte noget at ville bortforklare dette. Krigen har i ikke ringe Grad nedbrudt den almindelige Moral. Kravet om at tjene ud over rimelige Grænser har været fremført fra saa mange Hold, at der egentlig slet ingen Grund er for nogen til at komme og stille sig paa det Standpunkt, at man ikke maa fremhæve det. Det fremgaar alt for tydeligt af Kendsgerningerne.

Ved Forhandling med Sukkerroedyrkerne er vi nu naaet til en Overenskomst, hvorefter de faar en rimelig Betaling for deres Varer, en Betaling, som er tilstrækkelig, og en Betaling, der er af den Beskaffenhed, at Sukkerroedyrkerne maa siges at faa en rundelig Fortjeneste for deres Arbejde. Der er taget Hensyn til de forøgede Fragtdgifter; der er taget Hensyn til de forøgede Arbejdslønninger, ja, der er endogsaa taget det Hensyn, at de i paakommende Tilfælde har faaet Lov til at indføre fremmed Arbejdskraft. De krævede Tilladelse til at føre 2 000 polske Arbejdere herind til Lugning af deres Roer. Kravet blev senere modificeret, og saa vidt jeg ved, er der i denne Sommer kommet ca. 1 000 Roearbejdere hertil fra Polen. Man har altsaa kunnet nøjes med et mindre Antal. Overenskomsten om dette Spørgsmaal, fremmed Arbejdskrafts Indførelse, er sluttet ved Den overordentlige Kommissions Medvirkning uden noget som helst Pres fra vor Side, men til syvende og sidst ved Forhandling mellem Roedyrkerne og de danske Land-

arbejdere. Disse sidste indsaa, at der kunde under visse Forudsætninger være en vis Rimelighed for endnu en Gang at tillade Indførelse her til Landet af fremmed Arbejdskraft, og der opnaaedes en tilfredsstillende Overenskomst — jeg kan vel tilføje: tilfredsstillende for alle Parter. Der er altsaa virkelig vist Roedyrkerne al den Forstaaelse, de paa nogen Maade har Krav paa.

Naar det ærede Medlem nu ligesom vilde give det Udseende af, at der ikke var Sagkundskab nok i Den overordentlige Kommission til at bedømme Sukkerroedyrkernes Forhold, vil jeg blot henvise ham til at se paa Underbilag II til Bilag II. Det fremgaar deraf, at det landøkonomiske Driftsbureau har studeret Sukkerroedyrningen paa særlig indgaaende Maade og er kommet til det Resultat, som foreligger i Bilaget, og det viser, at den Pris, som Sukkerroedyrkerne nu skal have, er en rimelig og en rundelig Pris, og mig bekendt erkender ogsaa Sukkerroedyrkerne nu, da alle vidtspændte Krav har maattet frafalde, at det, de skal have, i Virkeligheden er ret og rimeligt ogsaa set fra deres Synspunkt. Jeg maa derfor sige til det ærede Medlem, at han ingen Grund har til at beklage sig paa Sukkerroedyrkernes Vegne. Jeg tror heller ikke, de beklager sig over Den overordentlige Kommission, det fremgaar allerbedst deraf, at da de ikke kunde komme til en Overenskomst med Sukkerfabrikkerne, henvendte de sig til Den overordentlige Kommission, til Myndighederne, og bad disse hjælpe sig til at faa en Ordning, saaledes at vi kunde komme ind i de samme rolige Forhold i 1920—21, som vi havde haft i de foregaaende Aar. De kunde maaske have opnaaet noget mere ved at staa helt frit, ved at faa Verdensmarkedets Pris. Ingen kan nu sige noget afgørende derom. Der er ingen, der ved, hvem der til syvende og sidst vilde være blevet den stærkeste Part i den Sag, Sukkerfabrikkerne eller Sukkerroedyrkerne. Jeg er vel nok tilbøjelig til at tro, at Sukkerroedyrkerne kunde have faaet noget af den fede Bid, der var at nappe efter, men kender jeg Sukkerfabrikkerne ret, vilde de have taget Broderparten, og det vilde kun have været til deres store Fordel, om de kunde have tilrettelagt Priserne for det kommende Aar efter deres eget Tykke. Det danske Samfund vilde være kommet til at betale saa meget mere for sit Sukker, Sukkerroedyrkerne vilde have faaet noget, men Sukkerfabrikkerne vilde utvivlsomt have taget Broderparten, saaledes som deres Stilling nu en Gang er, og det havde der ingen